

Септемврийското слънце изкосо озаряваше позлатенитъ върхове на дърветата. Лекъ вѣтрецъ шумѣше въ листата, кършеше сухитъ имъ дрѣжки и ги отѣвѣваше въ глѣхналитъ долове. Въ тревата, суха и обгорена, жужеха насѣкоми, облаци малки мушици се въртѣха изъ въздуха. Въ глухата тишина отекваха звучно и равномерно, като звѣнъ на клепало, почукванията на пѣстѣрь кѣлвачъ:

— Чукъ-чукъ-чукъ!...

По козята планинска пѣтека се възземаше бавно съ твърди стѣпки високъ, строенъ монахъ. Синитъ му като небето очи блестѣха весело. Той се усмихваше на околността, радваше се на прекрасната природа, която го ограждаше. Устнитъ му шепнѣха благодарствени слова къмъ Твореца.

— Чукъ-чукъ-чукъ!... удряше съ човката си кѣлвачътъ.

Пѣтникътъ поспрѣ, вслуша се въ чукането и промѣлви:

— И птицитъ небесни сж пощастливи отъ насъ. Пѣстриятъ кѣлвачъ цѣлъ день чука по кората на дърветата, за да се нахрани, но вечеръ, когато се прибере въ гнѣздото си, почива спокоенъ и доволенъ.

После се прекръсти и добави:

— Спаси ни, Господи, отъ иго агарянско.

Монахътъ продължи пѣтя си, замисленъ и заслушанъ въ жуженето на насѣкомитъ и чукането на кѣлвача.

Той не подозираше, че сгушени задъ храститъ, нѣколко души, въоръжени съ дълги кремъклии пушки и вити ятагани, следѣха всѣка негова стѣпка.

Тъ си шушнѣха тихо:

— Трѣбва да е грѣцкиятъ дяконъ отъ Враца.

— Тръгналъ е пакъ да обира сиромаситъ.

— Ехъ, какъвъ е изедникъ! Взима и ризата отъ гърба на бедняка.